

IN WARME HERINNERING

Journalist Frénk van der Linden en uitvaartverzorgster Katja Soutberg ontmoeten elkaar opnieuw.
Locatie: Yardenhuis en crematorium Zevenberg, Fluitenberg.

Er werd geweend en gevierd tijdens het afscheid van de vader (89) van Frénk in april. Zowel de mooie als dramatische gebeurtenissen in zijn leven werden belicht. Een van die gebeurtenissen was de bittere scheiding met de moeder van Frénk, waarover de journalist de prachtige documentaire ‘Verloren band’ maakte. Frénk: “Dit is een intense plek om terug te zijn, niet per se een donkere. Mijn zus Désirée en ik hebben op een feestelijke manier met familie en bekenden afscheid genomen van mijn vader. Tegelijk deed het zeer. We hebben gelachen, gezongen, op hem gemopperd en enorm van hem gehouden – dat doen we nog. Alles door elkaar. Het was een kleine, dwarse kabouter. Het draaide altijd voor 97 procent om hem, tegelijk was het een gevoelige man om ontstellend lief te hebben.”

Katja: “Het was een persoonlijk afscheid. Jouw vrouw, Mylou Frencken, zong een lied achter de vleugel, de toeter van zijn vrachtwagen lag op de kist en er stonden vazen met gekleurde tulpen uit de bollenstreek, waar jullie vandaan komen.”

Frénk: “Je bent mentaal een beetje stuurloos in zo’n periode. Dan is het fijn als er iemand is zoals Katja. Het is als de bedding van een rivier. Er moet een bedding zijn waarbinnen je emoties worden gekanaliseerd, want die bruisen en klotsen alle kanten op. Wij zijn op de best mogelijke manier behandeld. Yarden was die bedding. Warm, maar niet klef. Zakelijk, maar niet koud. Het lijkt mij een gecompliceerd vak. Het is een dun koord waarop je loopt. Net als in mijn werk als interviewer gaat het om humane chemie.”

Katja: “Dat is precies goed verwoord ja. Ik moet de toon vinden van de familie. Ik sluit mij aan. Tegelijk ben ik gefocust en ben ik wie ik ben.”

Joyeus adieu

Frénk: “We wilden een joyeus adieu. Voor een begrafenis voelde pa niks, hij stond op een crematie, een definitief verdwijnen. Tegelijkertijd moest zijn leven worden gevierd. Dat deden we op een manier die recht deed aan zowel mijn vader als onze eigen sentimenten. Dus zongen we met z’n allen uit volle borst One way wind van The Cats en was er muziek van pianist Michiel Borstlap. Samen zingen lucht zo op. Je kunt alles laten stromen.”

Interviewer Frénk is geïnteresseerd in Katja en haar vakgebied en hij vraagt haar: “Je komt vast ook in veel verdrietiger situaties? Met de dood van mijn vader viel goed te leven. Hij was 89, altijd krankzinnig gezond geweest, had nooit in een ziekenhuis gelegen of medicijn geslikt. Toen kreeg hij pijn in z’n rug, het bleek kanker, veertien dagen later is hij overleden. Dat is ook iets om blij mee te zijn.”

Katja: “Natuurlijk zijn er bijzonder droevige situaties, zo had ik laatst een uitvaart van een baby. En wat mij ook steeds weer raakt zijn oude mensen die van elkaar afscheid moeten nemen na een samenzijn van soms wel meer dan zestig jaar. Dat komt ook binnen. Maar altijd overheerst het gevoel: ik zorg voor jullie. Het is niet mijn verdriet.” ■

